

The background of the cover is a detailed illustration of a cozy interior. A large, multi-paned window with a wooden frame is the central focus. On the windowsill, there are several glass bottles and a vase with purple flowers. Through the window, a man and a woman are seen in a close embrace, looking at each other. Outside the window, a few birds are perched on a ledge. To the right of the window, a stack of books is visible, with a cat sitting on top. The floor is made of wooden planks and is covered with numerous stacks of books of various sizes and colors. A small white cup of coffee sits on one of the stacks on the left. The overall atmosphere is warm and literary.

KNÍHKUPECTVÍ
na RIVERSIDE
DRIVE

FRIDA
SKYBÄCK

KNIHKUPECTVÍ
na **RIVERSIDE**
DRIVE

Copyright © 2018 by Frida Skybäck
by Agreement with Andrew Nurnberg Associates International Limited
and Enberg Agency, Sweden

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vladimíra Mužíková, 2022

Cover © Markus Hedström, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1966-2 (pdf)

KNÍHKUPECTVÍ
na RIVERSIDE
DRIVE

FRIDA
SKYBÄCK



1

Středa 24. srpna

Na pár báječných vteřin si Martinique stihla představit, jakou bude mít Sara radost z přebalu nového vydání *Paní Dallowayové*, než ji dohnala krutá pravda. Konečky prstů jemně pohladila měkký hřbet knihy a přitiskla si ji na prsa.

Už to bude měsíc, co její přítelkyně odešla, přesto se Martinique často přistihla, že na Saru myslí, jako by všechno bylo při starém. Pokaždé když mýjela pekařství a zahlédla v něm velké bochánky s klikvovým džemem, které Sara tak milovala, chtěla jí je koupit a vždycky chvíli trvalo, než se její synapse propojily a ona si vzpomněla, co se stalo.

Sklíčeně klesla na židli za velkým dubovým pultem v knihkupectví. Její manžel Paul ji utěšoval, že to, co prožívá, je naprosto normální. Mozek prostě potřebuje čas, aby zpracoval ztrátu bližního, ale i navzdory jeho dobře míněnému vysvětlení, byla pokaždé, když se to stalo, pořád stejně zoufalá.

Martinique zvedla časopis, který tu někdo zapomněl, a začala se jím ovívat. Letní dusno způsobilo, že se cítila svěží asi jako vyždímaný hadr na nádobí. Kvůli dceři Angele a její hlasité hudební produkci nezamhouřila půlku noci oko, a k tomu ještě musela ráno vstávat dřív než obvykle, aby odvezla své tři synovce do školy,

protože Marcia měla hodinu tenisu, kterou v žádném případě nemohla zameškat.

Martinique zvedla ruku ke spánku a začala si ho zamyšleně masírovat. Jak vůbec může někoho napadnout rezervovat si lekci tenisu na osmou hodinu ráno?

S hlasitým povzdechem si zastrčila pramínek vlasů za ucho. Podle Paula to se svou vstřícností vůči Marcie přeháněla. Měl obavy, že se kvůli ní jednou udře k smrti, jenže Martinique nedokázala své sestře odmítnout pomoc. Rozvod byl pro Marcii traumatický zážitek a ona ty své lekce tenisu a dobročinné akce zkrátka potřebovala, aby neztratila pevnou půdu pod nohama. Vzhledem k tomu, že jí byl bývalý manžel nevěrný s jejich slečnou na hlídání, ztratila Marcia vůči takovým službám důvěru a nechtěla k dětem shánět nikoho nového. Martinique byla tím pádem jediným člověkem na světě, kterému věřila.

Martinique zalétla pohledem k velkému norskému lesnímu kocourovi uvelebenému na svém oblíbeném místě u knihovny Abigail s literaturou faktu od A do K a olizujícímu si svůj huňatý, stříbrošedý kožich. Ve skutečnosti by nejraději jela domů, otevřela si lahev vína a usnula u televize, jenže slíbila Marcie, že Spencera po tréninku kriketu vyzvedne, aby se nemusela na hřiště vláčet i se Sterlingem a Edisonem. Paul jako obvykle nedokázal pochopit, proč pro něj Marcia nemůže poslat limuzínu. Vzhledem k miliónům, které vysoudila při rozvodu, by to rozhodně bylo jednodušší řešení než chtít po své sestře, aby v odpolední špičce jela přes půlku Londýna, jenže Martinique by ani ve snu nenapadlo jí něco takového navrhnout. Vždycky měla problém říct Marcii ne a teď tuplem, když ji ještě ke všemu litovala. I když v zájmu zachování rodinné pohody před Paulem skutečnou míru své pomoci sestře tajila.

„Nejdřív,“ prohlásila láskyplně Martinique, „se ale musím pokusit nějak dostat tuhle kočičí potvoru do auta.“

Tennyson si všiml, že se na něj dívá, a tak se protáhl a začal hlasitě příst. Do Riverside Drive se nastěhoval před pár lety, kdy

ho dovnitř vpustila Martinique, když ho slyšela nešťastně mňoukat venku přede dveřmi. Protáhl se kolem ní celý promáčený se splepenými chlupy a rovnou zalezl pod knihovnu, odkud se ho Saře podařilo o pár hodin později vylákat na sledě, kterého došla koupit vedle na rybí trh na Borough Market.

Jelikož byl Tennyson evidentně čistokrevný, a dokonce měl i obojek, byly přesvědčené, že se o něj někdo přihlásí, ale přestože nechaly ten večer déle otevřeno, nikdo nepřišel. Druhý den ráno obvolala Sara všechny veterináře v okolí, kontaktovala policii a vyplepila letáčky, ale ani to nepřineslo žádný výsledek. A možná to bylo dobře, protože Tennyson mezi ně velmi brzy zapadl a nikdo už si nedovedl Riverside bez tohoto velkého, mohutného kocoura špacírujícího mezi regály představit.

Martinique došla k Tennysonovi a sedla si vedle něj do dřepu, až jí zachrastily barevné korále na krku. Dokud směl zůstat v knihkupectví, byl nejhodnějším kocourkem na světě, jenže když tu už Sara nebyla, nechtěla ho tu nechávat přes noc samotného.

„Tak pojď, kocourku,“ vyzvala ho jemně. „Pojedeme domů.“

Tennyson přimhouřil oči a věnoval jí rozhořčený pohled, kterým jako by jí říkal: *Tak moment, milá dámo, ten barák, do kterého mě každý večer taháte, není můj domov. Já bydlím tady.*

Martinique si povzdychla. Každý den to probíhalo stejně. Nejdřív ho musela dlouze přemlouvat, aby vlezl do malé přepravky, a celou cestu domů pak v autě poslouchat jeho tichý nářek.

Opatrně natáhla ruku a podrbala Tennysona za velkýma ušima se štětinkami na špičce. Vypadalo to, že ani jemu, chudákovi, nedocházelo, co se stalo. Přestože už uplynulo několik týdnů, každou chvíli vyběhl nahoru do Sařina bytu, protáhl se kočičími dvířky dovnitř, posadil se před dveře její ložnice a žalostně zamňoukal, jako by se tam jeho panička jen na chvíli zavřela, aby měla klid, a každou chvíli měla zase vyjít ven.

Martinique se namáhavě narovнала. Po tom všem lítání ji bolelo celé tělo a cítila, že má natažený krk a záda. Poslední dobou nedělala nic jiného, než že pracovala.

S jednou rukou na rameni, které ji bolelo víc, položila knihu objednávek do pokladny. Nikdy by to nepřiznala nahlas, ale občas měla na Saru zlost, že zemřela tak náhle. Kdyby jim její kamarádka řekla, že je takhle vážně nemocná, měli by alespoň čas se na to, co mělo neodvratně přijít, nějak připravit, jenže ona jim místo toho svou diagnózu až do poslední chvíle tajila. Nikdo z jejího okolí netušil, že je na tom tak špatně.

Teprve později, až když Martinique dostala ten dopis, pochopila, že Sara celou dobu věděla, že zemře, ale ve své tvrdohlavosti o tom nikomu neřekla. V dopise to vysvětlila. Nechtěla, aby nemoc pokazila poslední čas, který jí zbýval. Chtěla, aby všechno zůstalo stejné jako dřív. Jenže kvůli tomu její odchod všechny zaskočil.

Martinique přeběhl mráz po zádech, když si vzpomněla na telefonát z jednoho časného rána během dovolené. Byla z něj tak v šoku, že se ani nedokázala sama obléct. Šaty na ni musel navléct Paul, musel ji i učesat a odvézt do nemocnice.

Martinique skutečně ranilo, že jí Sara neposkytla víc času na rozloučenou. Loučit se v chladném nemocničním pokoji, kde její přítelkyně ležela bledá a k nepoznání změněná, s hadičkami v nose a pažích, jí nepřipadalo důstojné, přestože byla vděčná i za ty poslední dva dny.

Zhluboka se nadechla, aby zahnala nepříjemný pocit. Martinique ještě po tom všem, co se stalo, nedokázala normálně fungovat. Jelikož pracovala v Riverside nejdéle, padl los automaticky na ni, aby se do doby, než přijede Charlotte, která dům zdědila, postarala o Tennysona a vedení obchodu. Její kolegyně Sam tady pracovala jen na poloviční úvazek a na jeho navýšení nebyly peníze. Navíc bývala i dost zbrklá a těch pár příležitostí, kdy dostala za úkol převzít zboží nebo udělat nějakou větší objednávku, skončilo téměř pokaždé malou katastrofou.

Takže bez ohledu na to, jak moc se Martinique trápila a jak špatně spala, bylo jen na ní, aby se knihkupectví každé ráno otevřelo ve stejnou dobu, jak bylo zvykem. Každý den tedy přesně v deset

odemkla těžké prosklené dveře, zvenku nad ně zavěsila vývěsný štít a v okně otočila cedulku, jež lákala zákazníky zářivým *Vítejte*.

Martinique přetřela vlhkým hadříkem pult, u něhož před pár hodinami seděli Parnella a Herbert. Bez Sařiných přátel, kteří sem chodili na kafe, si to ani nedovedla představit. Díky nim se měla Martinique každý den na co těšit. A navíc, s nimi to zvenku vypadalo, že je knihkupectví plné zákazníků, což dovnitř pravděpodobně lákalo další. A to bylo vsutku něco, co tenhle podnik potřeboval jako sůl.

S hadrem pevně sevřeným v dlani drhla kolečka od Herbertova a Parnellina hrnečku. Obchod nešlapal dobře už před Sařiným odchodem, ale teď se neprodávalo vůbec nic. Ať se snažila sebevíc – na potkání doporučovala knihy všem svým známým, pořádala kampaně a nové knihy viditelně vystavovala ve výloze –, šlo to s nimi z kopce.

Martinique neměla dostatečné informace, aby si dokázala udělat přesný obrázek o finanční situaci knihkupectví, ale nízký prodej nejspíš nevěstil nic dobrého. Co se stane, když obchod přestane být výdělečný? Bude pak mít vůbec Sařina neteř zájem ho převzít?

Z té představy se jí udělalo mdlo. Charlotte neznala, takže jí nezbývalo než doufat, že Sara věděla, co dělá, když všechno odkázala své neteři. Kdyby se knihkupectví zavřelo, nepřišla by Martinique jen o poslední kousek Sary, který ještě zbýval, ale také o práci, a žena ve středním věku s titulem z oboru literární věda nebyla, bohužel, na anglickém pracovním trhu tolik žádaná.

Tennyson zamňoukal a Martinique mu věnovala soustrastný pohled. Nastal čas jet domů. Kocour by nejraději zůstal tady, ale Martinique se ho neodvažovala nechávat v obchodě přes noc samotného. Ne, že by se bála, že by ho někdo mohl ukrást. *Prosím, jen si to zkuste!* pomyslela si a pohlédla na škrábance na své levé ruce. Spíš se bála, co by s tímhle malým obchůdkem provedl, kdyby ho tu nechala bez dozoru. U ní doma už rozdrápal celou sedačku a strhl několikery záclony.

S hlavou na stranu si prohlédla líného kocoura, který býval tak hravý a plný energie.

„Taky mi chybí,“ zašeptala.

Tennyson jí odpověděl mrknutím a pak si položil hlavu na hrubá prkna na podlaze. Martinique před něj opatrně postavila přepravku a pootevřela dvířka.

„Jenom dojdu zkontrolovat, že je všude zhasnuto. Bylo by fajn, kdyby sis zatím vlezl dovnitř.“

Povzbudivě se na něj usmála, i když věděla, že šance, že by si do ní Tennyson vlezl dobrovolně, byla asi stejně malá jako výhra první ceny v Eurojackpotu.

Martinique ještě naposledy prošla knihkupectvím, aby se ujistila, že je všechno uklizené. Tenhle okamžik těsně před zavřením měla ráda. Když všechno utichlo a znehybnělo, měla pocit, jako by tu cítila Sařinu přítomnost.

Přejela rukou přes řadu knih a konečky prstů pohladila jejich hladké hřbety. Sara byla majitelkou Riverside přes pětadvacet let a každíčká věc ji tady připomínala. Staré dřevěné schodiště s vyřezávaným zábradlím, jež Sara poté, co zhlídla jeden francouzský film a nechala se jím inspirovat, přetřela hráškově zelenou barvou, stará sametová křesla, která odmítla vyhodit a místo toho je nechala nově potáhnout, a všechny ty liché hrnky a hrnečky v kuchyni, které časem nahromadila, tohle všechno bylo pro Saru typické. Ona tohle staré knihkupectví prostě milovala a každému, kdo projevil zájem, vyprávěla o jeho fantastické historii.

První majitel, pastor Waters, otevřel knihkupectví Riverside před více než sto lety, aby mohl šířit knihy s humánním poselstvím. V knihkupectví po něm zůstalo dvanáct obrovských knihoven, které sám vlastnoručně vyrobil, a každou z nich věnoval jednomu ze svých dětí. Když se člověk podíval pořádně, tak ještě dnes mohl najít na každé knihovně malou mosaznou destičku se jménem dítěte, a bylo to velmi praktické, protože když zákazník hledal nějakou konkrétní knihu, tak prostě stačilo říct *podívejte se do Josefíny*.

Křesla získalo knihkupectví jako dar poté, co v něm majitelé v roce 1958 zřídili útočiště pro děti s indickými kořeny, jež si několik měsíců během tohoto roku nesměly hrát venku, protože na ulicích pochodovaly skupiny extrémních pravičáků. Tehdejší majitelé, pan a paní Mantlovi, se evidentně ze všech sil snažili místní děti nějak zabavit, a tak jim tady uvnitř zřídili čtecí a herní koutek, kam mohly po škole zajít a počkat, než si pro ně po práci přijdou jejich rodiče. Rodiny mezi sebou jako výraz díky vybraly peníze na čtyři ručně vyřezávaná polstrovaná křesla s vysoustruženými nohami, která tady od té doby stojí.

Martinique vzala za kliku kancelářských dveří, aby se ujistila, že jsou zamčené, a usmála se nad ručně namalovaným transparentem na zdi. Sara měla stejné sociální cítění jako její předchůdci, a tak byl v jejím malém obchůdku vítaný úplně každý. Jejím přáním bylo, aby Riverside zůstalo místem, kde se mohou scházet lidé ze sousedství. Tady měli možnost probírat místní problémy, organizovat kulturní festivaly, pořádat finanční sbírky, když žáci ze školy St Andrews, ležící v těsném sousedství, neměli na každoroční výlet do Brightonu, a také nezřídka chystat demonstrace.

Jenže časy se mění. Ve stejné době, kdy Martinique do knihkupectví nastoupila, začala aktivita spoluobčanů pomalu upadat. Lidé žijící v okolí Riverside už neměli čas se angažovat. Každý měl dost starostí se svým vlastním životem a Martinique tomu rozuměla. Sama byla ve stresu ze všech akcí pořádaných v Angelině škole, při nichž se očekávalo, že bude pomáhat se zajištěním jejich organizace, s pečením a kupováním losů.

Martinique pro jistotu obešla celou kuchyň ještě jednou dokola, aby se ujistila, že je kávovar skutečně vypnutý. Sara navzdory klesajícímu zájmu okolí pokračovala v pořádání poledních polévkových barů a debatních kroužků, ale od její smrti tu ustrnuly v jakémsi limbu, v očekávání příjezdu Charlotte, jež se tu, podle slov Sařina advokáta, měla každým okamžikem ukázat.

Martinique jemně pohládila román Joyce Carol Oatesové *Blondýnka*, který někdo nechal ležet na čtecím křesle, než ho vrátila

na místo do knihovny Louisa. I když se snažila myslet pozitivně, nedokázala ze sebe setřást obavy z toho, jak knihkupectví zapůsobí na Charlotte. Osobně ho považovala za nejkrásnější místo v celém Londýně. Milovala jeho okouzující styl z přelomu minulého století; ručně vyřezávané ozdobné lišty z tmavého dřeva, podlahu z širokých fošen, starý krb s římsou ze zeleného mramoru i ten dechberoucí výhled na Temži, jenže v tu chvíli si všimla i všech jeho nedostatků. Navíc bylo znepokojivé, že se Sařina neteř ještě neozvala. Reálně hrozila možnost, že o žádné knihkupectví nestojí.

Martinique sevřela ruku s hadrem v pěst. Paul jí říkal, že takhle nesmí uvažovat, jenže to se snadno řekne, když celá její existence visela na tenkém vlásku.

Unaveně upřela pohled na zničenou podlahovou lištu. Nejspíš budou muset na Charlotte použít svůj šarm, aby ji přesvědčili, že si má knihkupectví nechat. Už o tom se Sam a s Williamem, který si pronajímal jediný byt v horním patře nad obchodem, dlouze pohovořila a nezbývalo než doufat, že oba pochopili, jak je situace vážná. Když se tady Sařině neteři nebude líbit, tak klidně může za nejvyšší nabídku celý dům prodat.

Jen z představy, že by Sařino celoživotní dílo mohlo přijít vniveč, se Martinique stáhl žaludek zoufalstvím. Budou muset zabojoval, aby Charlotte přesvědčili, jak je tohle knihkupectví úžasné a důležité.

Sklouzla pohledem k Tennysonovi, který se ještě nehnul z místa. Jak se Charlotte postaví k adopci Sařiny kočky, byla jiná věc. I když, kdo ví. Sařina neteř možná staré nabručené kocoury miluje.

„Je mi líto, chlapče, ale musíme jet.“

Martinique zvedla kabelku a kývla na přepravku.

„Tak nastupovat, pane.“

Tennyson na ni pobaveně mrkl a přetočil se na bok. Evidentně nechtěl spolupracovat.

Martinique si hlasitě povzddechla, potom si klekla na zem, zvedla těžkého kocoura pod břichem a opatrně ho přenesla do přepravky.

Tennyson se nebránil, ale ani jí nijak nepomáhal, a když zavřela dvířka a uslyšela jeho zakňourání, přepadly ji výčitky svědomí.

„Neboj, zítra se sem zase vrátíme,“ utěšovala ho, „a s trochou štěstí se tu ukáže i Charlotte a bude tak skvělá jako její teta.“

Na konci věty se jí zlomil hlas a musela polknout. Doufala, že Charlotte je už na cestě, protože nevěděla, jak dlouho to tu ještě vydrží sama udržet v chodu.

Když pak skrz mřížku zahlédla Tennysonův vyčítavý pohled, dodala: „Doma máme tuňáka, jestli se budeš chovat slušně, tak ti kousek dám.“

Snažila se vypadat přísně, ale už teď jí bylo jasné, jak to dopadne. Tennyson si na ní vyžebra obě konzervy tuňáka ještě dneska večer, takže celá kuchyň bude páchnout rybinou, protože i když pořád říkala, že ho Sara moc rozmazluje, tak neměla to srdce odmítnout někoho, kdo právě přišel o svého nejlepšího kamaráda.

2

Pondělí 5. září

Charlotte zadala do navigace v mobilu adresu 187 Riverside Drive. Pokaždé když držela telefon v ruce, měla nutkání zavolat domů svému kolegovi Henrikovi a zeptat se ho, jestli už stihl vyřídit věci, co mu sepsala na seznam úkolů.

V neutichajícím hluku aut přejela nehtem po krytu mobilu. Ten seznam nebyl ve skutečnosti tak důležitý, ale jak tak stála úplně sama uprostřed jednoho z největších měst na světě, cítila se opuštěná a zatoužila uslyšet jeho hlas.

Na chvíli podržela prst na zeleném tlačítku volání, ale pak si to rozmyslela a začala se místo toho opět věnovat mapě. Henrik by se jí vysmál, kdyby mu zavolala o pomoc jen pár hodin po přistání.

Charlotte vykročila vpřed a zvedla hlavu, až když zakopla o obrubník. Vysoké budovy se třpytily v podzimním slunci, dunivý zvuk metra rozvibroval zem a černé, buclaté taxíky ji míjely opačným směrem. Charlotte se zmateně rozhlížela do stran. *Tak tohle je Londýn*, stihla si pomyslet, než znovu sklonila hlavu k mobilu.

Ve skutečnosti by raději zůstala doma a všechno vyřídila po telefonu. Od chvíle, kdy Alex přibližně před rokem zemřel, vedla firmu sama a totálně se nechala zahltit prací. Až teď začínala znovu získávat rovnováhu, ale i tak měla problém pustit práci z hlavy. Bojovala ve své vlastní bublině a vlastně jí to tak vyhovovalo.

Její terapeutka Agnetha Wislanderová, ke které ji nepřímo donutil jít její lékař, se Charlotte zeptala, jestli potřebuje tolik pracovat. Se svými moderními brýlovými obroučkami posazenými na špičce nosu prohlásila, že má podezření, že Charlotte používá práci jako ochranný manévr, aby se nemusela zastavit a prožít přítomný okamžik. *Kdybych prožívala přítomný okamžik, musela bych se propadnout hanbou, že jsem tady*, pomyslela si tehdy Charlotte. Vždycky dokázala všechno vyřešit sama a jen z představy, že by se někdo ve firmě dozvěděl, že chodí na terapie, jí bylo úzko.

Prožít přítomný okamžik byla jinak jedna z Agnethiných nejoblíbenějších frází a univerzálním řešením na jakýkoliv problém. Vypadalo to, jako by věřila, že cvičením bdělé pozornosti, jako třeba desetiminutovým kousáním rozinky pro uvědomění si skutečné chuti, lze vyřešit vše, migrénou počínaje a utrženou achilovkou konče.

Přestože Charlotte protestovala a tvrdila, že není pravda, že by se záměrně zahrnovala prací, tak hluboko uvnitř věděla, že má Agnetha pravdu. Díky práci se jí dařilo nemyslet na to, co se stalo, a teď, když konečně opět získala kontrolu nad svým životem, rozhodně nemínila riskovat, že by o ni zase přišla.

Ještě horší bylo, když se Agnetha pootáčela na svém avokádově zeleném křesle a kladla jí otázky, s kým se teď Charlotte ve svém volnu stýká. Mít kolem sebe lidi je totiž životně důležité, a to platilo i pro Charlotte, bez ohledu na to, že byla vdova. „Myslíte, že vám prospívá, když jste pořád tak sama?“ ptávala se Agnetha tím nejvládnějším terapeutickým hlasem s hlavou nakloněnou na stranu.

Pokaždé když tohle Charlotte uslyšela, se jí sevřel žaludek, protože co na to měla říct? Ne, samozřejmě že nechtěla zůstat až do konce života sama, ale prozatím nebyla připravená začít se seznamovat s novými lidmi, a navíc šance, že by potkala někoho, kdo by byl stejně úžasný jako Alex, byla v podstatě nulová. Ale pochopitelně neměla radost z toho, že nemá žádnou rodinu, přátele nebo děti, které asi ani nikdy mít nebude, když už její manžel nežije.

Někdy měla Charlotte pocit, že se zblázní, když si vzpomněla na okamžiky, kdy s Alexem mluvili o tom, že by si pořídili dítě. Jenže nikdy na to nebyla vhodná chvíle, neustále se nacházeli v nějaké rozhodující fázi pro firmu, a tak se pokaždé dohodli, že *ještě rok počkají*, přesvědčení o tom, že před sebou mají celý život. Jenže rok uplynul a pak několik dalších a ona tu teď stojí sama a nemá vůbec nic. Ale ne, to nebyla tak úplně pravda. Ještě pořád měla firmu. C/o Charlotte bylo to jediné, co jí po Alexovi zůstalo, a Charlotte nemínila přijít i o ni.

Když rozhovor uvázl na mrtvém bodě, zakousla se pokaždé Agnetha do své propisky, aby ukázala, jak usilovně přemýšlí, aby pak přišla s nějakým naprosto nesmyslným nápadem, který jen dokazoval, jak málo Charlotte zná. Naposledy to byl kurz tance.

„To je nejlepší způsob, jak se s někým seznámit,“ usmála se povzbudivě a zamávala rozkousanou propiskou, zatímco Charlotte jen vrtěla hlavou. Po pravdě si nedovedla představit nic horšího, než že by se musela vykrucovat s nějakým cizím chlapem, který by měl určitě nejen zpocený ruce, ale i muňky.

Zdálo se, že Agnetha vůbec nepochopila, že kdyby bylo na Charlotte, tak by nejraději nevytáhla paty z domu. Přesto je teď tady. V Londýně. Stovky mil od domova. Kdyby se to Agnetha dozvěděla, nejspíš by radostí vyskočila z kůže. Držet se stranou od lidí ve městě s více než osmi miliony obyvatel bylo téměř nemožné a riziko, že by mohla chytit muňky se podstatně zvýšilo už tím, že vystoupila z letadla.

Charlotte naskočila husí kůže, když si představila, kolik chorob musí vířit ve vzduchu v takhle velkém městě, a potichu klela pod vousy, když se pokoušela zorientovat v mapě v mobilu, která se pořád natáčela špatným směrem. Tohle všechno měl vlastně na svědomí ten advokát. V telefonu zněl tak důstojně, hovořil snobskou britskou angličtinou a správně protahoval samohlásky. Úplně ho viděla, jak si hová ve své kanceláři s výhledem na Buckinghamský palác a nechává si servírovat čaj svým majordomem. Určitě má i monokl a zatočený knír.

„Musela jste pro svou tetu moc znamenat, protože celý dům, včetně knihkupectví, odkázala vám, paní Rydbergová,“ řekl. *Ne, měla chuť mu odpovědět, to není možné, my jsme se totiž vůbec neznaly. Nikdy jsme se ani neviděly.* Jenže než se vzpamatovala, advokát hovor ukončil a zavěsil.

Bylo jedno, že to celé znělo jako nepovedený aprílový žert. Když vám zavolá britský advokát a oznámí vám, že jste zdědila dům po více méně neznámém příbuzném, tak tam prostě musíte jet. To se jí snažili Henrik a Agnetha vysvětlit.

Kolem prošel muž navoněný levnou kolínskou a Charlotte si instinktivně zacpala nos. Dneska už toho na ni bylo moc. Všechny ty dojmy z cesty. Zvuky v letadle. Její spolucestující na vedlejší sedačce, který o ní chtěl vědět úplně všechno. (První, co řekl, když se k ní otočil, bylo: „Tak to vezmeme hezky od začátku. Kde jste se narodila?“) Náhle ji přepadla taková únava, že se musela opřít o kufr.

Všechno by bylo o tolik snazší, kdyby tu s ní byl Alex. Uměl skvěle jednat s lidmi a navazovat nové kontakty a už tenkrát před osmi lety, když založili C/o Charlotte, se dohodli, že on si vezme na starost péči o zákazníky, zatímco ona, *malý introvertní génius*, jak láskyplně říkal Alex, se bude naplno věnovat vývoji produktů.

Charlotte vytáhla lahvičku tekuté dezinfekce a důkladně si ji vetřela do rukou. Jednou z jejích nejsilnějších vzpomínek bylo, když s Alexem odjeli do jedné fabriky ve Španělsku, kde zničehonic přerušili výrobu. Bylo to zrovna v počáteční fázi a Charlotte, jež si uvědomovala, jaký to pro ně bude problém, když jim jejich produkty nepřijdou včas, byla rudá vzteky, naproti tomu Alex prohlásil tím svým typickým, nevzrušeným způsobem, že nemá cenu se rozčilovat. Místo toho si promluvil s předákem Juanem, pro jeho dva syny mu dal čokoládu Marabou a celý večer ho nechal povídat o svých problémech. Když mu Alex potvrdil, že má pravdu, že podlaha ve fabrice je skutečně moc teplá a že se zkusí poptat, jestli by nemohli dostat víc větráků, netrvalo dlouho a výroba se znovu rozeběhla.

Juan jim dodnes občas poslal nějaký ten pohled, a když do schránky někdy v polovině července přistál nový, adresovaný *Alexovi*

s rodinou, Charlotte se z toho málem zhroutila. Předpokládala, že o Alexově nehodě už ví každý, ale do Granady se ta zpráva očividně ještě nedonesla.

Od Temže vál vlahý vzduch a Charlotte se na chvíli zastavila a nastavila mu tvář. Kolem ní se hemžili lidé, ale nikdo z nich se jí nepodíval do očí. Když jedné starší dámě v blankytně modrém kabátě s elegantním účesem upadla nákupní taška, byla Charlotte jediná, kdo si klekl na zem, aby jí pomohl posbírat rozkutálená jablka.

Dáma se na Charlotte vděčně usmála, když jí podávala tašku s ovocem, zatímco se snažila vyhýbat proudu kolemjdoucích. Nebyla zvyklá mít kolem sebe tolik lidí. Charlotte většinou pracovala z domova na venkově a jediný, s kým během celého dne prohodila pár slov, byl Henrik. A ještě samozřejmě se spoluhráči na Wordfeudu, ale ti se podle Agnethy nepočítali.

Na chodníku se zničehonic objevila holčička na kole převlečená za Spidermana a jela přímo na ni, takže Charlotte raději uskočila stranou, aby ji nesrazila. Po pravdě, na tenhle výlet neměla čas. Nedávno rozjela jednání s několika velkými řetězci, které projevíly zájem o její řadu zkrášlující kosmetiky. Henrik jí doporučoval, aby s tím, vzhledem k okolnostem, ještě počkala. Dělal mu starost, že Charlotte tak moc pracuje. Měla pocit, že nikdo nechápal její potřebu se něčím zabavit. Nevěděla, jak jinak než prací zabránit tomu, aby ji dohnala přítomnost a udělala z ní jen mastný flek. Navíc cítila, že v tuhle chvíli bylo víc než kdy jindy důležité uskutečnit Alexovu vizi, protože dokud bude pracovat na jejich společném projektu, zůstával jí svým způsobem stále nablízku.

Malá kolečka Charlottina kufru rachotila po kamenných deskách na chodníku. Jelikož vůbec netušila, jak dlouho se tu zdrží, sbalila si trochu od všeho. V nejlepším případě vyrazí na zpáteční cestu už zítra, což se snažila vysvětlit Henrikovi, který tvrdohlavě trval na tom, že jí objedná vstupenky na pár muzikálů.

Celé to byla ve skutečnosti jedna velká záhada. Totiž ne to, že jí chtěl Henrik zamluvit vstupenky na muzikál. Andrewem

Lloydem Webberem byl úplně posedlý, dokonce jí chtěl na eBay koupit kapesník, do kterého se mistr vysmrkal. Šlo o to, že Charlottina matka nikdy o své starší sestře Saře nemluvila, jen se o ní párkrát jen tak mimochodem zmínila. Pokud Charlotte ví, tak ty dvě se během jejího života nestýkaly, a proto ji skutečně překvapilo, když se dozvěděla, že po své tetě zdědila dům.

Charlotte stála zahleděná na širokou řeku a skoro upadla, když od ní nečekaně zavál silný nápor větru. Advokát říkal, že dům sestává ze dvou bytových jednotek a jednoho nebytového prostoru a že knihkupectví v jeho přízemí má víc než stoletou tradici. Charlotte netušila, co si s tak starým domem počne, a už vůbec nedokázala pochopit, proč ho teta odkázala právě jí.

Po rozhovoru s panem Geraldem Cookem (jehož jméno jí znělo poněkud sprostě, protože jí to ve švédštině připomínalo vulgární nadávku pro muže, ale možná to bylo tím, že ho jen špatně vyslovovala), mu napsala dlouhý mail, ve kterém navrhla, aby zkusil dům pronajmout. Jenže pan Cook jí stejně důstojně jako po telefonu odpověděl, že trvá na tom, aby přijela. Domníval se, že jelikož zdědila podnik i se zaměstnanci, tak bylo její povinností knihkupectví nejdřív navštívit a teprve potom činit nějaká závažná rozhodnutí. Samozřejmě měl pravdu, to si Charlotte uvědomovala, i když to nebude příjemné setkání. Protože co by tak mohla Sařiným zaměstnancům nabídnout? Těžko se mohla přestěhovat do Londýna a začít tam prodávat knihy, když měla doma svou vlastní firmu.

Charlotte se zastavila, aby se ujistila, že jde správným směrem. Po Temži proplouvala velká nákladní loď, na nebi skřehotali raci a slunce prosvítalo mezi roztrhanými mraky tak prudce, že musela přimhouřit oči.

Podle mapy už byla blízko. Charlotte zvedla ruku, aby si zastínila oči, když ten dům náhle spatřila. Měla ho přímo před nosem a podvědomě vycítila, že je na místě.

Byl to klasický viktoriánský dům. Vypadal kouzelně anglicky, štit měl nabílený, zato dolní část fasády měla barvu borového

jehličí. Jediné, co domu kazilo celkový dojem, byla výloha plná haraburdí, ale jinak byl půvabný.

Charlotte se rozbušilo srdce. Domek byl sice malý, vmáčkly mezi sousední budovy, ale přesto působil se svými okýnky a dobovými květinovými truhlíky osobitým dojmem a z nějakého důvodu se jí z pohledu na něj zrychlil tep.

Rozčilený taxikář na ni vztekle zatroubil, když bez rozhlédnutí vykročila přes ulici, ale nedokázala od toho domu odtrhnout oči. Nad přeplácanou výlohou visela pozlacená písmena a Charlotte je potichu přečetla nahlas: *The Riverside Bookshop*.

Uchvácená tím, co měla před očima, zůstala Charlotte stát na chodníku před knihkupectvím. Původně si chtěla dům jen zběžně prohlédnout z venku a pak jít rovnou do hotelu, jenže teď ji přepadla neodbytná zvědavost. Měla pocit, jako by ji ta stará budova k sobě přitahovala a zem se podezřele nakláněla ke vchodovým dveřím.

Charlotte se podrbala na zátylku. Možná by mohla zkusit nakouknout dovnitř. Nikdo ze zaměstnanců ji přece nezná a na to, aby našla hotel, který jí Henrik zamluvil někde kousek odsud, měla času dost. Tak jo, jde se na to, pomyslela si a zvedla ruku k robustní klice.

Prosklené vchodové dveře byly těžké a nikdo je pravděpodobně neumyl od doby, kdy byly plesnivé dřiny poprvé v módě. Charlotte pomyslela na to, že si bude muset znovu dezinfikovat ruce, ale ve chvíli, kdy vešla dovnitř, všechny myšlenky ohledně hygieny rukou pustila z hlavy a jen se okouzleně rozhlížela kolem sebe.

Přestože tohle knihkupectví nikdy předtím neviděla, měla pocit, jako by ho důvěrně znala, a srdce jí začalo divoce tlouct. Jako by se vrátila v čase o sto let zpátky. Tmavě namořené police sahající od podlahy až po strop doslova překypovaly knihami. Podlahu pokrývala široká, kouzelně nerovná prkna a špinavými okenními tabulkami prosvítalo slunce a zviditelňovalo sloupky prachu vířící ve vzduchu.

Charlotte zvedla hlavu k zeleným skleněným lampám pohupujícím se z měděných úchytů ve stropě a cítila, jak je celý prostor prosycený vůní tiskařské barvy, starého papíru a vanilky.

Uchváceně se rozhlížela kolem sebe. Tohle knihkupectví bylo něco naprosto výjimečného. Zvenku působilo milým, možná trochu skromným dojmem, ale tady uvnitř se člověku otevíral úplně jiný svět. Bohatá štukatura a všechny ty ozdobné lišty v kombinaci s otevřeným krbem zasazeným do tmavého dřevěného rámu a černou železnou ochrannou mřížkou působily příjemně zabydleným dojmem. Navzdory jistě omšelosti vyzařovalo z celého prostoru teplo a útulno a muselo to být dokonalé útočiště pro všechny, kdo milují knihy. Tedy pokud netrpí alergií na prach, pomyslela si v duchu.

Ohromená ze všeho kolem sebe zůstala Charlotte stát na červeném koberci přede dveřmi. Knihy, jež se tu nacházely v obrovském množství a pod jejichž tíhou se prohýbaly police, vypadaly staře a spíš než knihkupectví připomínaly antikvariát. Na zdech visely v širokých mosazných rámech portréty spisovatelů, a jak Charlotte odhadovala, citáty z oblíbených knih a v rohu stála útulná sameťová křesla pro ty, kteří dostali chuť se na chvíli posadit a něco si přečíst. Uprostřed toho všeho trůnil masivní zaoblený dubový pult s vyřezávanými prvky a krásnou stříbrnou pokladnou z přelomu minulého století.

Nejspíš už si stihla přivyknout hluku velkoměsta, protože ji náhle ohromilo, jaké je uvnitř ticho. Takže tohle je Sařino knihkupectví, pomyslela si. *Moje* knihkupectví.

Z celkového okouzlení ji vytrhl až příchod statné ženy v červeném svetru. Charlotte se k ní otočila připravená se omluvit, že nic nepotřebuje, že se chtěla jen podívat, ale jen co otevřela ústa, rozpráhla žena ruce a s úsměvem se jí vrhla kolem krku.

Charlotte se na několik dlouhých vteřin ocitla uvězněná v ne-dobrovolném objetí a cítila, jak se k ní to objemné, měkké tělo tiskne. Marně se snažila z něj vykrotit a cítila, jak v ní roste panika. Když ji žena nakonec pustila, couvla Charlotte v očekávání

nějaké omluvy, nebo minimálně vysvětlení ve stylu *Omlouvám se, dneska jsem si nevzala Xanax*, jenže místo toho žena vyhrkla: „Tak ráda tě konečně poznávám!“

Charlotte hleděla překvapeně na cizí osobu před sebou. Tahle žena v červeném se mýlí. Možná si Charlotte spletla s nějakou známou osobností. Jednou jí někdo skutečně řekl, že se na své profilové fotce podobá Scarlett Johanssonové. I když na ní byla z profilu, a ještě upravená speciálním filtrem. Ale sama viděla, že nějaká podoba tam byla. Že by si ji ta žena spletla se Scarlett Johanssonovou?

Ženě ve svetru nevadilo, že Charlotte mlčí jak zařezaná, a familiárně jí položila ruku na rameno.

„Jsem tak ráda, že jsi tady! Už jsem začínala mít strach, jak to se vším dopadne. Snažila jsem se o Riverside postarat, ale teď, když už tu není Sara...“ Smutně zavrtěla hlavou. „No, dělala jsem, co bylo v mých silách, ale s tebou půjde všechno líp. Panebože, už jsem se tě nemohla dočkat! Hrozně moc ti toho chci ukázat!“

Slova se z ní řinula jako vodopád a široce se usmívala.

Charlotte křečovitě svírala madlo kufru. Vůbec ničemu nerozuměla. Jak jí mohla ta žena poznat?

„Já jsem Martinique, ale to už jsi asi pochopila,“ představila se a hřmotně se zasmála, až se jí zatřásly kudrny na hlavě. Měla takovou tu milou tvář, která každého hned odzbrojí.

Charlotte polkla. Jak jí má říct, že vůbec netuší, kdo je Martinique?

„Omlouvám se, ale já...“

V zadní části místnosti se otevřely dveře a žena před ní přiložila ruce k ústům a nahlas zavolala.

„Sam, hádej, kdo je tady! Honem pojď pozdravit Charlotte!“

Charlotte si přitiskla ruku ke krku. Takže oni vědí, i jak se jmenuje? Myšlenky jí divoce vířily hlavou. Že by to věděly od advokáta? Asi jo, pomyslela si. Tak to nejspíš bude. A Martinique možná přišlo, že se podobá Saře nebo že díky světlým vlasům vypadá jako Švédka. Jiné vysvětlení ji nenapadalo.

V obchodě se objevila další, mladší žena ve zvonových džínách, hnědé košili s naškrobeným límečkem a žlutou pletenou vestou a pomalým krokem přicházela k nim. Tahle naštěstí ze setkání se Charlotte tak nejásala a vlažně jí podala ruku.

„Tak ty jsi ta Sařina neteř. Těší mě,“ pronesla narychlo a v další vteřině se obrátila na Martinique.

„Mám objednat další igelitky, nebo ještě počkáme?“

Charlotte cítila, jak jí po zádech stéká čůrek potu. Takže zaměstnanci už ji vyhlíželi. Pochopitelně je zajímalo, jak to bude dál, jenže to jim teď Charlotte nedokáže říct. Nejdřív si bude muset promluvit s advokátem.

Zatímco Martinique a Sam probíraly spotřebu igelitových tašek, Charlotte horečně přemýšlela, co by jim měla odpovědět. Samozřejmě chtěla nalézt to nejlepší řešení a doufala, že se jí podaří dům pronajmout někomu, kdo bude mít zájem knihkupectví dál provozovat, jenže nechtěla nic slibovat, dokud to neprobere s panem Cookem.

Když to vyřešily, podívala se Martinique na Charlotte a mile se usmála.

„Musíš být po tak dlouhé cestě unavená. Ukážu ti, kde bydlela Sara, chceš se tam ubytovat, nebo ne?“

Charlotte nejistě přikývla. Ve skutečnosti neplánovala přespat v bytě své tety, ale byla na Saru zvědavá a chtěla vidět, jak bydlela. Navíc, Martinique ji tam určitě nechá samotnou, takže později bude moci v klidu odejít do hotelu.

Charlotte popadla kufr a chystala se vyjít ven na ulici, jenže Martinique místo toho ukázala směrem do obchodu.

„Tudy, drahoušku. Sara bydlela nahoře nad obchodem. Víš, my jsme tady všichni byli jako jedna velká rodina. Já, Sam a Sara. A William, ten si pronajímá ten druhý byt.“

Zelené schodiště bylo jak vystřižené z nějaké pohádky, a když došly ke dveřím Sařina bytu, Charlotte ani trochu nepřekvapilo, že jsou pomalované žlutooranžovými květy.

Martinique jí podala svazek klíčů a kývla hlavou na dveře označené cedulkou se jménem *S. Rydbergová* a s kočičími dvířky.

„Tyhle jsou tvoje. Trochu jsme tam poklidily,“ pokračovala omluvně, „ale nechtěly jsme nic vyhazovat, dokud nepřijedeš.“ Znovu se usmála, zatímco se Charlotte pokoušela najít klíč, který pasoval do starého zámku. „V klidu si vybal a pak přijď dolů, uděláme si něco k jídlu.“

Charlotte poděkovala, i když si nedovedla představit, že by dnes večer společnou večeři se Sam a Martinique zvládla. Jediné, po čem teď opravdu toužila, bylo jít do hotelu, dát si horkou sprchu, objednat si večeři na pokoj a pak se zavrtat do postele a projít si pracovní maily.

Když se Martinique vrátila dolů a Charlotte se konečně podařilo najít správný klíč a vejít dovnitř, naskytl se jí pohled na nesku- tečný binec. V bytě panoval naprostý chaos, všude se povalovaly poznámkové bloky a staré časopisy. Dveřní zárubně byly oblepené malými lístečky s ručně napsanými poznámkami typu *Objednat nejnovějšího Franzena a Paní Ipswichové se bude líbit Kapsář, jen mu musí dát šanci* a na zemi stály vratké komínky knih.

Charlotte si unaveně prohlížela ten binec. Sama byla prvotříd- ní organizátor a uklízení ji bavilo. Doma měla každíčkou věc až po gumičky a ořezávátka přehledně uloženou v patřičné krabici a zásuvce, a když jednou Alex, jenž byl skutečně bordelář, něco hledal a vysypal kvůli tomu všechny šuplíky z psacího stolu na zem, myslela, že se zblázní. Při té vzpomínce ji píchlo u srdce. Když se na to podívala zpětně, litovala, že se hádali kvůli takovým malichernostem.

Charlotte narovnala obrázek, který visel nakřivo, a s povzde- chem vytáhla lahvičku s dezinfekcí a vetřela si ji do rukou. Tady byl takový nepořádek, že ani nevěděla, kde začít. Na zdech v obývací- ku visely vybledlé plakáty Boba Dylana a Janis Joplinové, které vypa- daly tak vetché, že by se nejspíš rozpadly, kdyby se jich jenom dotkla.

Opatrně popošla dovnitř. Připadala si jako v nějakém muzeu. Charlotte se rozhlížela kolem sebe. Místnosti byly dost malé a těsné

a nábytek vypadal jako z bazaru. Uvnitř bylo dusno a byl tu cítit takový ten nakyslý pach shnilého ovoce, když ho člověk zapomene vyndat z tréninkové tašky.

Začínala jí těžknout víčka. Kdyby nebyla tak unavená, tak by asi sešla dolů, jenže už neměla sílu si teď ještě s někým povídat.

Na malém sekretáři si všimla zarámované fotografie své mámy Kristiny vedle nějaké další dívky, která, jak předpokládala, musela být její teta Sara. Seděly na lavičce, a přestože jim vítr foukal ofiny do očí, tak se usmívaly do objektivu. Obě měly stejně světlé vlasy a pihatý nos. Byly si neuvěřitelně podobné a velmi mladé. Muselo jim být tak dvanáct třináct let.

Charlotte nemohla od té fotografie odtrhnout oči. Vždycky si myslela, že mezi mámou a její sestrou byl velký věkový rozdíl, a proto mezi sebou ztratily kontakt, ale tady se zdály být skoro stejně staré.

Prstem přejela po matčině tváři. Proč jí nikdy nevyprávěla o Saře? Rozešly se ve zlém?

Charlotte vždycky každá vzpomínka na mámu rozesmutněla, a tak párkrát zamrkala, aby zahnala slzy. Přestože už to bylo delší dobu, co Kristina odešla, Charlotte se po ní strašně moc stýskalo a zajímalo ji, jaké by to asi bylo, kdyby se mohla se Sarou setkat. Předpokládala, že by asi byla celá máma, vzhledem k tomu, jak si byly podobné.

Přejela očima zbytek pokoje a její pozornost upoutalo něco povědomého vedle televize. Popošla k polici, na které stály vystavené další fotografie, a překvapeně si je prohlédla. Většinu jich znala, protože zachycovaly ji jako malou. Viděla sama sebe jako jednoletou, ve vaničce, a jako čtyřletou, běžící po louce. Jestli je Sara dostala od mámy, tak spolu musely být v kontaktu. Proč jí o tom máma nikdy neřekla?

Když zvedla další rámeček, přeběhl jí mráz po těle. Fotografie zachycovala ji v dospělosti. Tahle fotka vyšla v novinách spolu s rozhovorem, který Charlotte poskytla, když rozjížděla svou firmu.

Charlotte si ten den dobře pamatovala. Nejdřív řekla, že se v žádném případě fotit nebude, ale pak se nechala přesvědčit, když Alex namítl, že by nebylo špatné, kdyby její tvář reprezentovala firmu i navenek, když už se po ní jmenuje. A kupodivu zjistila, že ji pózování před objektivem baví.

Mlčky si fotografii prohlédla. Zřejmě byla vytisknutá na staré inkoustové tiskárně, ale přesto, že měla špatnou kvalitu, musela Charlotte uznat, že jí to na ní sluší. V dalším rámečku našla svůj starý profilový obrázek z Facebooku. Takže Sara o ní něco věděla a Martinique ji nespíš poznala z těchhle fotek.

Charlotte postavila rámeček zpátky na místo. Jestli ji teta chtěla poznat, tak proč se jí prostě neozvala?

Porozhlédla se mezi tím vším nábytkem a našla jedno prázdné křeslo, které nejdřív oprášila, než se do něj opatrně posadila. Hlavou se jí honilo tisíce myšlenek. Proč Sara to knihkupectví odkázala jí?

Odevzdaně se rozhlédla kolem sebe. Kdyby nechala dům zre-novovat, tak by asi měl nějakou hodnotu, ale Charlottina firma vydělávala dobře a peníze nepotřebovala. Navíc si neuměla představit, že by měla začít řešit další pozůstalost. Dědické řízení po Alexovi a mámě ji málem zabilo.

Charlotte si zívla. Nechtěla, aby to vypadalo, že je nevděčná, ale do tohotohle projektu se jí opravdu nechtělo. Kdyby ještě žil Alex, to by bylo něco jiného, byli by na to dva. Kromě toho Charlotte vůbec netušila, jak se takové knihkupectví vede, a připadalo jí nefér hazardovat s budoucností Sam a Martinique. Proto doufala, že se najde někdo jiný, kdo bude schopný se o The Riverside Bookshop postarat.

Charlotte se rozhodla, že hned zítra požádá advokáta, aby začal hledat zájemce, který by si chtěl celý dům pronajmout, nebo, pokud by to bylo ku prospěchu věci, koupit.

Už nedokázala udržet oči, a tak je na chvíli zavřela. Jen si tady chvíli odpočine a pak se hned vydá najít ten hotel. Jo, tak to udělá. A když to všechno dobře dopadne, tak zítra odpoledne už by mohla sedět v letadle na cestě zpátky domů.

Když se Charlotte probudila, topil se už celý byt v šeru. V první chvíli nevěděla, kde je, a trochu zpanikařila. Zmateně se rozhlížela po pokoji, až jí pohled spočinul na fotografiích na polici a všechno do sebe zase zapadlo. Byla v Sařině bytě.

Oknem dovnitř dopadalo žluté světlo pouličních lamp, v němž stohy knih vypadaly ještě vyšší a vrhaly dlouhý stín na podlahu.

Charlotte se podívala na hodinky. Tři čtvrtě na sedm. To spala několik hodin? Povzdychla si a rukama si promnula tvář. Původně chtěla zavolat advokátovi, aby mu potvrdila zítřejší schůzku, ale na to teď už asi bylo pozdě.

Charlotte se zvedla a popošla k oknu. Mají v knihkupectví vůbec ještě otevřeno? Doufala, že ano, protože jinak nevěděla, jak by se odsud dostala.

Zimomřivě se rozhlédla kolem sebe. Možná by přece jen mohla přespat tady. Pohovka byla sice plná knih, ale ty může sundat na zem a čisté povlečení by tu snad také někde našla. Se Sam a Martinique se raději sejde, až bude vědět, jak to bude s knihkupectvím.

Prudce se otočila, když z chodby zaslechla hlasité zavržení schoďů. Potichu došla do předsíně.

Vtom někdo zabušil na dveře a rozléhalo se to po celém bytě.

Charlotte polkla. Sam a Martinique samozřejmě věděly, že je ještě tady, takže by bylo trapné, kdyby neotevřela. Ale proč se neozvaly?

Druhé zaklepání ji probralo. Charlotte stiskla vypínač a rozsvítila kulatou skleněnou lampu, která zalila předsíň příjemným světlem.

Letmo se prohlédla v zrcadle nad nízkou skříňkou, rukou si projela vlasy a pak otočila klíčem v zámku.

Na malé podestě stála Sam ramenem opřená o zeď. Svě polodlouhé mikádo měla sčesané z čela a svým nedbalým držením těla připomínala herce z filmů z padesátých let. Jamese Deana nebo Elvise. Už jen chybělo, aby zpoza ucha vytáhla cigaretu a zapálila si ji sirkami zastrčenými v náprsní kapse.

„Ahoj,“ řekla a kývla hlavou.

„Ahoj.“

„S Martinique budeme jíst. Dáš si taky?“

Charlotte po krátkém zaváhání zavrtěla hlavou.

„Díky, to jste hodný, ale já nemám moc hlad,“ odpověděla a doufala, že Sam neuslyší, jak jí kručí v břiše.

Sam nadzvedla obočí.

„Oukej. Jenže věc se má tak, že Martinique uvařila tohle jídlo speciálně pro tebe. Šla až do Tesca, kde koupila spoustu zeleniny, která ani nevím, jak se jmenuje, takže by bylo fajn, kdybys aspoň trochu ochutnala.“

Charlotte jí zahanbeně pohlédla do očí.

„Ona vařila? Tak to je jasný, že půjdu. Počkej, jenom si pro něco skočím.“

Vrátila se do bytu a popadla kabelku. Kufr tu nechala, bylo zbytečné ho vláčet s sebou dolů, protože teď už stejně nikam nepůjde, když se venku začínalo stmívat.

Cestou po schodech dolů se na ni Sam ohlédla přes rameno.

„Jsi singl, nebo vdaná, nebo máš nějakýho přítele?“

Charlotte se nejistě ušklíbla. Nerada mluvila o svém soukromí.

„Singl.“

Sam přikývla.

„Tak jen pro tvou informaci, v Riverside máme zavedený určitý systém. Všechny zákazníky mám předem zamluvený já. Když budeš mít o někoho zájem, tak není problém, ale nejdřív to prober se mnou. Oukej?“

Přestože to byl zvláštní komentář, Charlotte přikývla. Sam si snad myslí, že se tady chystá zůstat? Ona neví, že má svoji práci ve Švédsku? A proč by měla chtít randit se zákazníky? Měla chuť jí říct, že se sem v žádném případě nechystá přestěhovat, ale bylo jí jasné, že to by jen vedlo k dalším otázkám, a tak to raději nijak nekomentovala.

Když sešly dolů do přízemí, všimla si Charlotte, jak se v obchodě změnila atmosféra. Venku se pomalu stmívalo a uvnitř to

vypadalo, jako by se tu udělala mlha, a nezbývalo než se spoléhat na světlo z velkých, zelených lamp a několika zapálených svíček na krbové římsce.

Charlotte kráčela po dřevěné podlaze za Sam. Vůně jídla jí připomněla, jaký má hlad, a usmála se, když uviděla, že někdo přehodil přes delší stranu pultu bílý ubrus a prostřel na něj talíře, které byly každý jiný.

„Zatím se posad', my hned přijdeme,“ vyzvala ji Sam a kývla hlavou na barové židle.

Charlotte se posadila a prohlédla si své ruce. Světlý béžový lak na nehtech jí připomínal, jak málo o sebe dbá. Dřív bývala jak chodící reklama na své kosmetické produkty a teď neměla chuť si ani udělat obyčejnou manikúru.

I když se už začínalo stmívat, venku na chodníku panoval čilý ruch. Temže se třpytila ve světle pouličních lamp a náplavka se jen hemžila lidmi. Z restaurací na protější straně ulice se linulo příjemné světlo a za okny byly vidět siluety těch, již tam přišli na večeri.

Charlotte pošilhávala po všech těch lidech venku. Po párech vedoucích se za ruku a držících se v pevném objetí, ženě, která na lavičce v parku hrála na kytaru a zpívala, a muži se psem v podpaží, jenž ji poslouchal. Venku se toho dělo tolik, Charlotte od toho nedokázala odtrhnout oči. Doma mohla z okna své kanceláře pozorovat maximálně vrány a tady ji fascinovalo, kolik střípků z lidských životů může sledovat najednou.

Seděla a skrz police s knihami u okna pozorovala kolemjdoucí. Měla pocit, že oni ji nemůžou vidět tak jako ona je, jako by knihkupectví bylo dobře utajené místo, pro druhé neviditelné, a ta představa byla tak vzrušující, že jí úplně rozproudila krev.

Prekvapilo ji, jaký to v ní probudilo zájem. Poslední rok strávila tolik času o samotě, že už byla na ticho a klid zvyklá. Bylo jí jasné, že kdyby chodila mezi lidi, dřív nebo později by přišla řeč na Alexe, a to nechtěla.

Agnetha jí radila, že nikomu nemusí povídat o tom, co se stalo, alespoň ne hned na začátku nové známosti, ale Charlotte

připadalo, že by lhala. Měla pocit, že skoro všechny otázky směřují na něj, a povídání o zemřelém manželovi k dobré náladě rozhodně nepřispívalo. Kromě toho měla strach, aby se zase zničehonic nerozbrečela, jak se jí už párkrát v nejnevhodnějších chvílích stalo, naposledy při odpoledním promítání v kině, když jí kluk v pokladně ve zkratce převyprávěl děj filmu *Než jsem tě poznala*.

V dále zahlédla mladého muže v hnědé kožené bundě. Měl tmavé rozčepýřené vlasy a podle toho, jak se tvářil, byl rozčilený. Ale i tak vypadal zajímavě, i když nebyl oholený a zpod bundy mu vykukovala zmuchlaná košile.

Charlotte ho chvíli sledovala, než jí došlo, že jde jejím směrem. Místo aby pokračoval dál po ulici, zamířil si to přímo ke knihkupectví a ve chvíli, kdy zvedl ruku ke klíce, zalapala Charlotte hlasitě po dechu.

Dveře se s tichým zasvištěním otevřely. Charlotte měla srdce až v krku. Byla přesvědčená, že je zamčeno, a když teď viděla, že sem může kdokoliv vejít, necítila se bezpečně.

Muž v hnědé kožené bundě zůstal na Charlotte zaraženě zírat, takže byla nucená se na něj podívat.

„Kde je Sam?“ zabručel.

Ukázala za sebe dozadu a sledovala, jak muž dupe po prkenné podlaze, která mu při každém kroku zavržala pod nohama.

Charlotte hlasitě a dlouze vydechla. Spokojený pocit, který ještě před chvílí měla, zmizel jak mávnutím kouzelného proutku a náhle si uvědomila, že jestli tu zůstane, tak bude muset odpovídat na nespočet nepříjemných otázek. Měla by popadnout kufr a rychle zmizet, najít svůj hotel a vrátit se sem až zítra i s advokátem.

Jen co sklouzla ze židle, objevila se Martinique s obrovským hrncem v ruce.

„Ahoj, drahoušku,“ cukrovala. „Tak sis trochu odpočinula?“

Lehce zklamaná, že nestihla proklouznout, se Charlotte posadila zpátky na židli a přikývla.

„Že měla Sara pěkný byt, vid'? Když není mlha, je z obýváku vidět na Tower Bridge!“

„Aha,“ odpověděla a pak se kousla do spodního rtu. Martinique byla tak milá, určitě by ji zklamalo, kdyby večeri odmítla. Navíc to vonělo božsky. Asi by se tu měla chvíli zdržet.

Martinique postavila hrnec na pult, zvedla poklici a vařečkou ponořenou do omáčky ji zamíchala. Její pleť měla barvu, kterou by Charlotte pojmenovala pralinka nebo třtinový cukr muscovado. Zaručeně by jí moc slušela nová řada její zvýrazňující kosmetiky na zlaté bázi, a kdyby byla Charlotte ve své kůži jako dřív, v době před Alexovou nehodou, rozhodně by Martinique věnovala zkušební vzorky.

Charlotte se rozpačitě rozhlížela do stran a nevěděla, co říct. V jazyku problém nebyl. Skoro měla pocit, že jí angličtina vyhovuje víc než švédština, protože tak mohla předstírat, že je někdo jiný. Charlotte ale, bez ohledu na řeč, neuměla jen tak klábosit.

„Dneska bylo venku hezky,“ řekla a pokusila se o úsměv, když vtom ucítila, jak se jí něco otřelo o nohu. Jednou někde četla, že ve velkých městech, jako je Londýn, není člověk nikdy dál než pár metrů od krysy, a ve zlomku vteřiny si pomyslela, že právě něco takového právě teď lezlo pod pultem. Než stihla zaregistrovat huňatý ocas, vyskočila ze židle tak prudce, až ji převrhla na zem.

„Ó, panebože. Omlouvám se, já jsem si nevšimla, že je tu kočka,“ omluvila se stydlivě. S rudými tvářemi zvedla židli a postavila ji zpátky na místo.

Martinique na ni vřele pohlédla.

„Tohle je Tennyson. Je to takový náš maskot. Zákazníci se s ním hrozně rádi mazlí. Vid', že je to tak, kocourku?“ řekla něžně, jako by mluvila s malým dítětem.

Charlotte sledovala, jak to velké, huňaté zvíře vykračuje ke svému pelíšku a přešlapuje několik koleček na místě, než se spokojeně uvelebí. Jestli tady volně pobíhá tenhle obří kocour, tak není divu, že je všude tolik prachu a kočičích chlupů.

Martinique zvedla oči od hrnce, a přestože se usmívala, bylo v jejím pohledu něco smutného.

„Jako bys své tetě z oka vypadla,“ prohlásila nečekaně.

Charlotte se zavrtěla na židli. Má říct na rovinu, že Saru neznala a že ji nikdy ani neviděla?

Martinique se odvrátila stranou a vysmrkala se.

„Sara moje omáčky milovala,“ pokračovala a začala vytahovat přístroje naházené v plastové krabici. Nenápadně si osušila koutky očí a zasmála se. „Ne, promiň. Už toho nechám!“ Omluvně zatřásla hlavou. „Všichni máme velkou radost, že jsi konečně přijela, Charlotte! Od Sary víme, jak moc se bojíš létat, tak máme obrovskou radost, že jsi se nakonec odvážila ten strach překonat.“

Aha, pomyslela si Charlotte. Tak takhle Sara vysvětlovala důvod, proč se tady nikdy předtím neukázala.

Na dálku viděla přicházet Sam, v podpaží se vedla s tím mužem v kožené bundě, jenž s ní o něčem hlasitě diskutoval.

„To je William,“ řekla Martinique. „Bydlí v bytě vedle tebe.“

Charlotte zaznamenala obsah věty, který naznačoval, že tady už bydlí natrvalo, ale rozhodla se to nijak nekomentovat.

Sam nesla dvě lahve vína, a když došli k pultu, jednu zkušeně otevřela, aniž přitom přestala poslouchat pana Koženou bundu. Hovořil vzrušeně, ale s těžkým dialektem, takže mu Charlotte špatně rozuměla.

Sam rozlila víno do čtyř skleniček, William okamžitě popadl tu svou a naráz ji vypil.

Charlotte ho mlčky pozorovala. Pořád se tvářil rozčileně, a když k ní posunul skleničku s vínem, uhnula pohledem stranou. Její gesto mělo okamžitý efekt a pan Kožená bunda si odkašlal a napřáhl k ní ruku.

„Za to předtím se omlouvám,“ řekl. „William.“

Charlotte mu napůl srdečně potřásla rukou.

„Charlotte.“

„Doufám, že jsem tě moc nevyděsil.“

Zavrtěla hlavou.

„Ne, to je v pořádku.“

„Určitě? Tvářila ses trochu vystrašeně.“

„Ne, fakt ne,“ zamumlala potichu.

„Oukej. Dáš si víno?“

Charlotte pevně stiskla ruce položené v klíně.

„Ne, díky, nedám.“

William zvedl svou skleničku k Sam.

„Můžu ještě?“

Sam protočila oči a dolila mu zbytek vína z první lahve a hned otevřela další.

„Aha,“ pokračoval. „Takže ty jsi jedna ze Saminých *přítelkyň*?“ Způsob, jakým zdůraznil slovo *přítelkyň*, dalo Charlotte jasně najevo, že má na mysli něco úplně jiného.

Sam si hlasitě povzdechla.

„Jestli si myslíš, že spím s úplně každým, kdo sem vleze, tak to se pleteš.“

„S každým ne, ale tak s pětasedmdesáti procenty ano.“

„Z tebe mluví holá závist,“ dodala Sam.

Charlotte otáčela sklenkou v ruce. Rozhodně nebyla abstinent, ale poslední dobou pila jen málo. Opilá nebyla už několik let a dávat si skleničku vína k jídlu, když stejně jedla pokaždé sama, jí připadalo... zbytečné. I když na druhou stranu teď byla ráda, že něco drží v ruce. Možná by neškodilo, kdyby se něčím posilnila, pomyslela si, nasála vůni vína a ochutnala.

„Ne,“ odpověděla Sam kysele. „Tohle je Sařina neteř.“

William se rozkašlal a poprvé si ji těma svýma sametově hnědýma očima pořádně prohlédl.

„A sakra. Omlouvám se, paní domácí,“ pronesl žertovně a zasalutoval. „Doufám, že mi teď za trest nezvednete nájem.“

Až teď si Charlotte všimla, jak má hluboký hlas.

Sam hvízdla.

„Jupí. Teď už si ten byt nebudeš moct dovolit.“

William se nervózně zasmál.

„Poslyš. Charlotte, teď vážně. Se Sarou jsme měli dohodu. Že dokud budu psát, tak mi bude poskytovat slevu na nájem.“

„Ano, William je náš spisovatel,“ pronesla slavnostně Martinique. „Slyšela jsi někdy o *Holubice usedne na tvou střechu*?“

Charlotte zavrtěla hlavou.

„Ne? Byla dokonce nominovaná na cenu. Debutant roku! To je další věc, která dělá tohle místo výjimečným.“

William náhle zabořil hlavu do dlaní a Martinique se k němu překvapeně otočila.

„Drahoušku, za to se nestyd'. Na to bys měl být hrdý!“

Sam se obrátila na Martinique a zavrtěla hlavou.

„Copak? To se nemůžu pochlubit, že má naše knihkupectví svého vlastního spisovatele?“

Při zmínce o spisovateli si William těžce povzdechl a Sam mu položila ruku na rameno.

„No tak, to bude dobrý.“

Martinique se vystrašeně rozhlédla.

„Co se stalo?“

„Dneska měl tu schůzku,“ odsekla Sam.

„Jakou schůzku?“

„S Deidrou, jeho nakladatelkou,“ povzdechla si Sam a dolila Williamovi víno. „Na, napij se ještě!“

Aniž zvedl oči, nalil do sebe William další skleničku a mezi jednotlivými loky něco nesrozumitelně mumlal.

Charlotte nevěděla kam s očima. Tohle byl evidentně soukromý rozhovor, který nebyl určený pro její uši, a tak nenápadně hledala nějakou únikovou cestu.

„Určitě to nebude tak horký, jak to vypadá,“ snažila se ho uklidnit Martinique a podala mu talíř s horkou omáčkou.

Sklonil se nad jídlo a s hlubokým nádechem zvedl oči k Martinique.

„Nabídl mi Digestiv sušenky. Digestiv! Chápeš to? Kdyby to aspoň byly McVitie.“

Sam mu podala lžici a William do sebe začal ládovat omáčku.

„A co říkala na ten rukopis? Dělal jsi na něm přes rok! Neříkal jsi, že to je to nejlepší, co jsi kdy napsal?“

William zavřel oči a Sam si povzdychla směrem k Martinique.

„To neříkej,“ sykla skrz zaťaté zuby.

„Proč?“ odpověděla Martinique. „Jen opakuji jeho slova! Celé jaro zářil jak sluníčko a dokonce si pískal.“

William těžce oddechoval a brblal něco, čemu nikdo nerozuměl.

„Co říkal?“ zašeptala Martinique na Sam, která jen zavrtěla hlavou.

„Co jsi říkal?“ zeptala se Williama a nalila mu další víno.

William něco nesrozumitelně zamručel a Charlotte si nebyla jistá, jestli je dobrý nápad mu nalévat další víno.

„O... če... ká... vali,“ slyšela ho procedit skrz zuby.

Ostatní kolem stolu se naklonili blíž k němu.

„Očekávali?“ zopakovala Sam.

William přikývl, přestože nikdo netušil, o čem mluví.

„Jo. Říkala, že od toho očekávali víc,“ vykoktal. „Já to nechápu. Je to tak dobrý. Tedy, to jsem si myslel, ale teď už si tím nejsem tak jistý. Můj rukopis nejspíš nestojí za nic. Já nestojím za nic, tvářila se, že už si to ani nebude chtít znovu přečíst.“

Nálada se překvapivě proměnila v bouřlivou, když Martinique vyskočila a popadla Williama do náruče. Lžice z jeho talíře spadla na ubrus a udělala na něm velkou, mastnou skvrnu.

„Nejradši bych šla za ní a pěkně od plic jí řekla, co si o ní myslím,“ rozčílila se Sam a sevřela ruku v pěst, zatímco jí Martinique věnovala vyčítavý pohled.

„Těžko ji přinutíš, aby jeho knihu vydala.“

„To bych se na to podívala! Mám ji zbít?“ navrhla vzrušeně Williamovi, který jen deprimovaně zavrtěl hlavou.

Charlotte se zhluboka napila vína. To bylo nakonec to jediné solidární, co mohla dělat, jinak by ten chudák určitě vypil všechno sám.

Prozatím jí ještě nikdo nenabídl, aby si nabrala jídlo, a teď jí přišlo hloupé si začít nandávat na talíř, když ostatní řešili Williamovu krizi, ale měla hrozný hlad, a teprve když dopila druhou skleničku vína, si vzpomněla, že má v kabelce oříšky z letadla.

Charlotte nenápadně pozorovala ostatní u stolu, zatímco se ládovala kešu oříšky z pytlíku. Líbilo se jí, jak Sam a Martinique

uklidňují Williama. Charlotte nikdy takové kamarády neměla. Snad kromě Annette, která byla její nejlepší kamarádka na základní škole, neuměla s druhými tak blízký vztah navázat. Nikdy nepochopila, jak se takový kamarád získává, a pak, když se seznámila s Alexem, jí to ani nechybělo. Jenže teď, když už tu Alex nebyl, se občas cítila osaměle.

Chvíli trvalo, než se William utišil, a Martinique si všimla, že Charlotte ještě nedostala jídlo. Rychle jí nalila omáčku na talíř a hrozně se přitom omlouvala.

„Tedy, to je ostuda! Hlavně si nemysli, že takhle to tu vypadá pořád. K zákazníkům přistupujeme maximálně profesionálně, opravdu! Tenhle zmatek vznikl proto, že William se na tu schůzku těšil celé měsíce a my všichni jsme věřili, že to dobře dopadne.“

Charlotte si od ní vzala talíř. Víno jí dodalo trochu kuráž, a tak kývla na Martinique.

„Nic se neděje. Mohla bych se zeptat na něco ohledně Sary?“

„Samozřejmě,“ zašvitořila vesele.

„Co vám o mně moje teta řekla?“

Martinique se kousla do rtu a začala si pohrávat s moderně dlouhými dřevěnými korály na krku.

„Tak různě. Že bydlíš ve Švédsku a vedeš úspěšnou firmu. Že máš strach z létání, a proto jsi sem nikdy nepřijela.“ Obrátila se na Sam, která se stejně jako Martinique posadila na židli. „Říkala ještě něco?“

Sam se podrbala za uchem.

„Jo, že ráda luštíš křížovky. A máš ráda americký seriály.“

Charlotte ochutnala omáčku a diskrétně se rozkašlala do rukávu, když ucítila, jak pálí. S každou zmínkou o Saře se jim změnil výraz ve tváři. Oči se jim leskly a Charlotte neměla srdce jim říct, že to málo, co o ní její teta věděla, se nejspíš dočetla na jejím Facebooku.

Sam jí dolila víno a Charlotte se napila. Zajímalo ji, proč o ní Sara lhala. A proč se nikdy nepokusila Charlotte zkontaktovat?

Sam se nečekaně rozzářila.

„Vždyť já pro tebe něco mám!“ oznámila slavnostně a začala to hledat pod pultem.

Charlotte neměla tušení, jak to myslí, a opatrně koukla na Williama, který ještě pořád všel hlavu. I když jí ho bylo líto, nebylo jí příjemné muset se dívat na to, jak se před ní hroutí úplně cizí člověk.

Když nahmatala bílou obálku, zaujala Sam Elvisovu pózu a zavrtěla boky.

„Prosím,“ řekla a podala ji Charlotte.

Martinique seskočila hbitě ze židle.

„Kde jsi to našla?“

Sam pokrčila rameny.

„Ležel v *Na Větrné hůrce*, co jsem si půjčila od Sary. Ona říkala, že ti občas píše, Charlotte, ale tenhle ti asi nestihla poslat.“

Charlotte zaraženě zírala na dopis. Sam mluvila dál, ale Charlotte začalo hučet v uších a už neslyšela, co druzí říkají. Měla pocit, jako by se ocitla pod vodou, všechny zvuky zněly tlumeně a odrážely dutou ozvěnu.

Pomalu si přečetla adresu na obálce. *Ms Rydbergová* stálo tam modrým kudrlinkovým písmem.

Srdce jí bilo jak o závod, když přejela prsty po okraji obálky. Takže tenhle dopis napsala Sara pro ni? A chystala se ho poslat?

Zvedla skleničku ke rtům a velkými doušky ji dopila. Sam říkala, že jí Sara občas psala. Proč tedy Charlotte nikdy žádný dopis nepřišel?

Překvapená tím opojným pocitem si přitiskla dopis na hrud'. Z dálky k ní doléhal Samin změněný hlas.

„Tak ho otevři! Zajímá mě, jestli ti píše něco o nás.“

V hlavě měla Charlotte totální zmatek a snažila se rozlišit hlasy, které na ni dunivě dotíraly ze všech stran, ale jediné, na co v tu chvíli dokázala myslet, bylo, že jestli jí Sara napsala ještě další dopisy, tak co se s nimi stalo?

3

Úterý 6. září

Charlotte podrážděně zamrkala, protože jí do očí svítily neodbytné sluneční paprsky. Zašmátrala rukou po závěsu, aby ho zatáhla, jenže pohovka stála moc daleko od okna.

Unaveně se rozhlédla kolem sebe. Ještě stále se nacházela v Sarině bytě.

Charlotte se posadila. Bolela ji hlava, cítila lehkou nevolnost a ležela pod dekou, kterou nepoznávala. Kde se tu vzala, přikryla ji s ní Sam nebo Martinique?

V nohách postele se něco nečekaně pohnulo a ona polekaně vytáhla nohy pod bradu. Kocour se spokojeně převálil na záda a tak usilovně předl, že mu vibrovaly dlouhé vousky na čumáku. Jak že se jmenoval? Tennyson, to tady ležel celou noc?

Charlotte přiložila ruce na čelo a zasténala. Ať se snažila sebevíc, včerejší večer si vůbec nepamatovala. Pár mlhavých vzpomínek na večeri měla, ale jak se dostala do postele, to netušila. Víno, vzpomněla si. *Neměla jsem ho pít tolik!* Jak se sakra dostala po těch prudkých schodech nahoru? Snad ji nemuseli vynést! Charlotte zadusila další zasténání. Jak se mohla takhle opít? A co jim navyládala? Svěřila se jim, že Saru ve skutečnosti vůbec nezná a že je to všechno jen výmysl její tety?

V ústech měla sucho a pálily ji oči. Charlotte si promnula tvář a rozhlédla se po nějakém pití. V rohu pokoje se nacházela malá kuchyňka, pomalu se k ní dopotácela a ze skříňky si vzala skleničku.

Kohoutková voda byla plná chloru, ale na to, aby se tím nechala odradit, měla příliš velkou žízeň. Rychle do sebe nalila dvě plné skleničky a přitom si všimla, že knihy, které předtím ležely na pohovce, z ní někdo bezohledně shodil, protože se teď válely rozházené po podlaze. Kromě toho zvrhl i několik štosů časopisů a hromad popsaných papírů. Byla to její práce, nebo to udělal ten kocour? Pak si vzpomněla na dopis a leknutím ji píchlo u srdce. Kde je?

Na nejistých nohách dovrávorala zpátky ke svému přechodnému nocležišti a nadzvedla polštář a deku, ale tam nebyl. Tennyson ležel dál natažený přes půlku pohovky a Charlotte nechápala, jak se na ni mohli oba vejít, když vtom jí kruplo za krkem. Zamračeně do kocoura strčila.

„Je mi líto, ale já se nedostanu sem dozadu, když se tu takhle roztahuješ.“

Kocour na ni nejdřív vrhl pohled, pak se zvedl a elegantně seskočil na zem. Odkrácel s demonstrativně zvednutou hlavou a tím jí dal jasně najevo, co si o takovém chování myslí.

„Tak promiň,“ zavolala za ním, ale jeho ješitnost ji pobavila.

Charlotte sáhla za matrace a vytáhla odtamtud starou sázenku, dva bonbóny a papírek s nějakým receptem, ale dopis žádný.

Už to chtěla vzdát, když si na podlaze všimla své pohozené kabelky. Netrpělivě ji obrátila dnem vzhůru a vyklepala z ní pinzetu, pár drobných a dva tampóny. Zatřásla s ní, ale nic dalšího z ní nevypadlo, tak do ní sáhla, aby ji prohmatala, až v jedné vnitřní kapse našla zmuchlaný papír. Charlotte popadla dech a vytáhlo ho.

Obálka byla zmuchlaná a ledabyle roztržená a Charlotte na ni upřeně hleděla. Vůbec si nepamatovala, že by ji otvírala.

Opatrně z ní vytáhla dopis. Na papíru byly skvrny a text byl na několika místech rozteklý. Přimhouřila oči. To je od slz? Četla ten dopis a přitom brečela?

Přepadl ji nepříjemný pocit. Co se včera večer vlastně stalo?

Potichu se dala do čtení a soustředěně se snažila rozluštit elegantní rukopis.

Nejdražší Kristino, stálo na začátku. Kristino? Takže ten dopis nebyl pro ni, ale pro její mámu.

Charlotte zvedla oči k oknu. Nad městem se ještě vznášela ranní mlha a rozostřovala obrysy budov. Nikde Tower Bridge neviděla.

Prsty přejela po dopisním papíře. Má dost odvahy na to, aby si ho přečetla? Bylo to vůbec správné?

Charlotte se zhluboka nadechla. Pravdou je, že absolvovala celou tu dlouhou štreku až sem, aniž by Saru znala. Tenhle dopis je možná jediná šance, jak zjistit, co se mezi její mámou a tetou stalo, a pochopit, proč všechno odkázala právě jí. Měla by té příležitosti využít.

Charlotte pevně skousla spodní ret, pak zvedla zmuchlaný papír k očím.

Nejdražší Kristino,

stále vzpomínám na okamžik, kdy jsme vystoupily z lodi ve Felixtowe. Jak jsme byly šťastné, nadšené z očekávání, co nám přinese budoucnost. Jenom ty a já. Nikdo jiný.

Pamatuješ na ten svůj kufr? Ten starý po dědovi, co se zapínal řemínky? Za žádnou cenu jsi s ním nechtěla pomoci a celou cestu jsi se s ním vláčela sama. Teprve až na těch prudkých schodech v metru jsi svolila, aby ti ho vynesl ten kluk v lesklém obleku. Pamatuješ, jak jsme se smály, když mu vítr odfoukl klobouk z hlavy, a jak ho pak honil?

A na ty první noci na švédské faře. Jaký to byl magický pocit vědět, že celé město leží venku před okny a čeká na nás? Vzpomínáš, jak byli všichni, co tam pracovali, hodní? Jak nás zvali na buchty, i když věděli, že nemáme čím zaplatit?

Věřila bys, že už je to víc než třicet let, co jsme se viděly naposledy? Někdy si říkám, jaké by to bylo, kdybychom nikdy neodjely. Nejspíš bychom zůstaly v Årebo a našly si tam práci, jako všichni ostatní. Zůstala bys tak dál mojí sestrou?

Kristinko. Tak moc mě mrzí, co se stalo, udělala bych cokoliv, abych to napravila. Přála bych si, abys mi dala šanci si s tebou promluvit a všechno ti vysvětlit, ale vím, že o to nestojíš.

Doufám, že mi jednou odpustíš.

Tvá Sara

Charlotte odložila dopis. V krku měla knedlík a párkrát musela polknout, aby ten nepříjemný pocit zahнала.

Co mámě Sara provedla? Z dopisu vyplývalo, že mívaly velmi hezký vztah, takže to muselo být něco opravdu vážného, když už se Kristina nechtěla se Sarou nikdy vidět. A proč jí Sara psala teď, copak nevěděla, že její sestra zemřela, nebo že si změnila jméno, když se už před bůhvíjakdávno dobou vdala?

Charlotte se zamyslela, jestli jí máma někdy vyprávěla o nějaké cestě do Anglie, zatímco vytáhla mobil a vyhledala si na něm Felixtowe. Bylo to celkem malé město, ale mělo jeden z největších přístavů ve Velké Británii. Takže její máma tam někdy byla?

Překvapeně sebou cukla, když si na displeji všimla, kolik je hodin. Tři čtvrtě na deset. Takhle dlouho normálně nikdy nespí! Jestli chce stihnout schůzku s advokátem, tak sebou bude muset hodit.

Trvalo celou věčnost, než jí ve sprše začala téct teplá voda, a když si pod ni konečně stoupla, její teplota se ještě několikrát změnila. Charlotte vyjekla, když se teplá proměnila ve studenou a pak zase opačně, ale chtěla se po cestě a po noci na pohovce pořádně umýt.

Když odhrnula vetchý sprchový závěs na stranu, uviděla, že u dveří do koupelny čeká Tennyson. Vystrčila nohu ze sprchy a cítila, jak jí mezi prsty na noze protéká voda, když se postavila na vlněný koberec. V tu chvíli k ní Tennyson přiběhl a otřel se jí o mokrou nohu.

Charlotte se otřásla a hodila na zem ručník, zatímco se snažila kocoura odehnat a nemyslet na to, kolik špíny tak může být v koberci, který leží na zemi v koupelně.